

ת"פ 14769/10/22 - מדינת ישראל נגד עמאר דראגמה (עציר) - הובא, שב"ס

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 14769-10-22 מדינת ישראל נ' דראגמה
12 יולי 2023 (עציר)

לפני המאשימה	כב' השופטת שרית זמיר מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ניצן פרידמן נגד
הנאשם	עמאר דראגמה (עציר) - הובא באמצעות שב"ס ע"י ב"כ עו"ד מירב חורי

גזר דין

כתב האישום

הנאשם הורשע, על פי הודייתו, במסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב אישום מתוקן, בעבירות של:

- חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
- תקיפת שוטר במילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 273 לחוק העונשין;
- גניבת רכב - עבירה לפי סעיף 413ב לחוק העונשין;
- חבלה במזיד ברכב - עבירה לפי סעיף 413ה לחוק העונשין;
- החזקת מכשירי פריצה - עבירה לפי סעיף 413ז' לחוק העונשין;
- כניסה לישראל בניגוד לחוק - עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952;
- נהיגת רכב בקלות ראש - עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "פקודת התעבורה");
- נהיגת רכב מנועי ללא רישיון נהיגה - עבירה לפי סעיף 10(א) יחד עם סעיף 62(1) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן הניו תושב הכפר טובאס שבאזור שטחי הרשות הפלסטינאית (להלן:

"השטחים" ובמועדים הרלוונטיים לכתב האישום לא היה ברשותו היתר שהייה בישראל.

ביום 1.10.22 בסמוך לשעה 22:00 נכנס הנאשם למדינת ישראל, כשברשותו כלי פריצה הכוללים, בין היתר, מחשב ייעודי המתחבר למנוע הרכב ומשמש להתנעתו (להלן: "המחשב הייעודי") ומנפץ חלונות.

ביום 2.10.22 בסמוך לשעה 02:52 הגיע הנאשם לרחוב בית השערים בחולון במטרה לגנוב רכב מסוג מזדה. כשהבחין ברכב מסוג מזדה ל.ז. 9587554 שחנה במקום, שבר באמצעות מנפץ החלונות את החלון האחורי בצד הימני של הרכב, פתח את דלת הרכב ואת מכסה המנוע, חיבר את המחשב הייעודי לרכב והניעו.

הנאשם עלה לרכב ונהג בו, ללא רישיון נהיגה וללא פוליסת ביטוח, במטרה להגיע עמו לשטחים דרך מעבר רנתיס (להלן: "המעבר").

באותה העת, במהלך פעילות יזומה של משטרת ישראל בשיתוף משרד החקלאות, לצורך איתור הברחות לשטחים, שהו במעבר השוטרים אליהו ברקליפה, עודד ורונר, יוסף גבאי וזיו שוהם (להלן: "השוטרים"), יחד עם עובד משרד החקלאות שמואל סעדון (להלן: "שמואל"), וחיילים מצבא ההגנה לישראל.

בשעה 05:00 הגיע הנאשם לכיוון המעבר כשהוא נוהג ברכב ולפניו עמדה משאית. אותה העת השוטר אליהו הפקח שמואל וחייל נוסף עמדו על המדרכה.

השוטר אליהו ניגש לעבר הרכב, כשהוא לבוש במדים, וסימן לנאשם לעצור באמצעות הבהוב פנס. הנאשם, בכוונה להימנע ממעצר, סטה שמאלה במהירות, עלה על המדרכה ופגע באמצעות הרכב בשמואל ובהייל שעמדו בדרכו, תוך שהוא מסכן את השוטר אליהו שעמד בקרבת מקום.

כתוצאה מהפגיעה שמואל הועף לעבר הבטונית שהוצבה במקום, נחבל בכף ידו ונפצע בברך ימין, והחייל הועף לעבר המשאית.

הנאשם המשיך בנסיעתו עד שהרכב התנגש בבטונית ונעצר.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו לשמואל חבלות בכף יד ימין ופציעה בברך ימין והוא נזקק לטיפול רפואי.

כתוצאה מפגיעת הרכב בבטונית נפתחו כריות האוויר ונגרם נזק רב לרכב.

בנסיבות הללו ניגשו השוטרים יוסף, עודד וזיו לנאשם במטרה לעצרו. הנאשם התנגד ולא יצא מהרכב, החל להשתולל, לצעוק ולקלל את השוטרים, היכה את השוטרים בבעיטות ובאגרופים וניסה לחטוף את נשקו של זיו, וזאת בכוונה להפריע לשוטרים ולהכשילם במילוי תפקידם.

על פי הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים, כתב האישום תוקן, הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע על פי הודייתו.

בין הצדדים לא גובשה הסכמה עונשית.

במעמד הצגת ההסדר הוסכם כי בעת הטיעונים לעונש, יוגש סרטון המתעד את האירוע משלב הגעת הנאשם למעבר ועד השלב בו התנגש הרכב בבטונית.

עוד הוסכם כי במסגרת הטיעונים לעונש תוגש מטעם המאשימה הצהרת נפגע עבירה של שמואל ומסמכים רפואיים על אודות מצבו.

ראיות לעונש

מטעם המאשימה הוגש גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (ת/1), במסגרתו נרשמה לחובתו הרשעה קודמת מבית המשפט הצבאי שומרון, מיום 18.4.13, בעבירה של יידוי אבנים, בגינה נגזר דינו לעונש מאסר בפועל בן 3 חודשים ויום, מאסר על תנאי וקנס כספי.

עוד הוגשה מטעם המאשימה אסופת מסמכים רפואיים בעניינו של שמואל (ת/2), המלמדים על החבלה שנגרמה לו באירוע, כפי שהיא מתוארת בכתב האישום המתוקן.

וכן מסמכים רפואיים מהם עולה כי שמואל סובל מכאבים והגבלה בתנועות הצוואר, בעטיים מטופל במרפאת כאב, בין היתר, באמצעות הזרקה אפידורלית.

בהסכמת הצדדים הוגש סרטון המתעד את חלקו של האירוע מרגע הגעת הנאשם למעבר ועד השלב בו התנגש הרכב הגנוב בבטונית, והוצג באולם בית המשפט.

טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה תיארה את נסיבות ביצוע העבירות והדגישה את חומרת המעשים. שורת מעשים אשר תחילתם בכניסתו הבלתי מורשית של הנאשם לתחומי מדינת ישראל במטרה לבצע עבירות פליליות, המשכם במימוש התכנית העבריינית של גניבת הרכב והעברתו לשטחי הרשות, וסופם באי ציות להוראות השוטרים לעצור, ובהתנהלותו מסכנת החיים של הנאשם שעה שבמטרה להימנע ממעצר סטה עם הרכב במהירות, פגע בשמואל ובחייל שעמד בדרכו והמשיך בנסיעה עד שהתנגש בבטונית ונעצר. גם אז התנגד למעצרו, השתולל, הכה את השוטרים ואף ניסה לחטוף את נשקו של אחד מהם.

בטיעוניה הפנתה המאשימה לשורת הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, ובהם, ריבונות המדינה, זכות הקניין, תחושת הביטחון האישי והכללי, שלמות הגוף ותקינות עבודתם של גורמי אכיפת החוק.

לדבריה מידת הפגיעה בערכים המוגנים מצויה ברף הגבוה, וזאת בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות, ובהן, התכנון המוקדם הכולל הצטיידות בכלי פריצה ובמחשב ייעודי לצורך גניבת הרכב; התחכום במעשים; הנזק שנגרם והנזק שעשוי היה להיגרם; פוטנציאל הסיכון; הזלזול המוחלט בחוקי המדינה ובגורמי אכיפת החוק; והעובדה ש"כלי הנשק" שבאמצעותו חבל הנאשם בשמואל היה רכב, על כל המשמעויות הנלוות לכך.

עוד הדגישה המאשימה את הנהיגה הבלתי מורשית של הנאשם, שמעולם לא הוציא רישיון נהיגה בישראל, והצורה הפראית בה נהג.

תוך שהפנתה לפסיקה מטעמה טענה ב"כ המאשימה למתחם עונש אחד לכלל העבירות בהן הורשע הנאשם, המהוות אירוע אחד, הנע בין 3.5 ל-6 שנות מאסר.

באשר למיקומו של הנאשם בתוך המתחם, הסכימה כי יש לזקוף לזכות הנאשם את הודייתו ובתוך כך את לקיחת האחריות על המעשים והחיסכון בזמן שיפוטי יקר.

אשר לעברו הפלילי טענה כי הרשתו הקודמת אמנם ישנה ואינה ממין העניין הנדון, יחד עם זאת אין זו הסתבכותו הראשונה בפלילים ו/או מאסרו הראשון של הנאשם.

עוד טענה כי בגזירת העונש יש לתת משקל לנזק שנגרם לשמואל, כפי שמעידים עליו המסמכים הרפואיים שהוגשו בעניינו.

מכל האמור עתרה המאשימה למקם את הנאשם באמצעו של המתחם תוך מתן משקל משמעותי למסוכנות הגלומה במעשיו ולאינטרס הציבורי בהרתעת היחיד והרבים.

בנוסף עתרה להשית על הנאשם עונש של מאסר על תנאי מרתיע, קנס מכביד ופיצוי לטובת נפגע העבירה.

ב"כ הנאשם, מנגד, הפנתה את בית המשפט בראש ובראשונה לעובדות כתב האישום המתוקן, המלמדות במפורש כי הנהיגה הפרועה לא הייתה, חלילה, בכוונה לגרום לתאונה או לדרוס, אלא נבעה אך ורק מתוך הרצון להימנע ממעצר, והדברים כתובים ב"רחל בתך הקטנה" בכתב האישום. עובדה שלדבריה מקהה את חומרת מעשיו של הנאשם ככל שהם נוגעים לעבירת החבלה החמורה, והכל מבלי להקל בהם ראש כלל ועיקר.

תוך שהפנתה לשורה ארוכה של פסקי דין ואבחנה בין עניינם לבין העניין הנדון, טענה כי מתחם העונש ההולם למכלול העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 30 ל-40 חודשי מאסר בפועל.

אשר לנסיבות ביצוע העבירות ב"כ הנאשם שבה והדגישה כי החבלה שגרם הנאשם לשמואל לא הייתה מכוונת, אלא הייתה תולדה של הרצון להימנע ממעצר.

עוד הוסיפה כי בסופו של יום החבלות שנגרמו לשמואל לא היו קשות ולא הותירו בו נכות. אשר למסמכים הרפואיים שהוגשו ומלמדים על כאבים כרוניים בצוואר, טענה כי לא הוכח קשר סיבתי בין הפגיעה לבין התחלואה המתוארת, ומכל מקום הדברים לא מצאו ביטוי בעובדות כתב האישום המתוקן.

אשר למיקומו של הנאשם בתוך המתחם טענה כי עסקינן בנאשם בן 25, תושב הרשות הפלסטינאית, המגיע מרקע סוציאקונומי נמוך ובן למשפחה קשת יום.

לדבריה הנאשם ביצע את העבירות על רקע המצוקה הכלכלית הקשה ממנה סובלת המשפחה.

זו כניסתו הראשונה של הנאשם לתחומי מדינת ישראל, ואין בעברו עבירות מהסוג הנדון.

אשר להרשעתו הקודמת, הדגישה כי מדובר בהרשעה משנת 2013, עת הנאשם היה קטין בן 15, ונכון להביט עליה במשקפי גילו הצעיר עובר לביצועה ו"הווי" הרחוב הפלסטיני שהשפיע עליו אז.

ב"כ הנאשם סבורה שבנסיבות הללו אין בהרשעה זו כדי למנוע הצבתו של הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם ולמצער בקרבה אליו.

ב"כ הנאשם ביקשה לזקוף לזכות הנאשם את הודייתו, וזאת מבלי שהובטח לו דבר לעניין הענישה.

עוד הוסיפה שיש לקחת בחשבון כי נוכח מעמדו של הנאשם, כתושב הרשות, תקופת מאסרו תהיה קשה במיוחד, והוא לא יזכה לשלל תנאים וזכויות שאסירים מקבלים לאורך הדרך כדבר שבשגרה.

מכל האמור עתרה לנהוג בנאשם במידת הרחמים ולמקמו בקרבה ובצמוד לתחתית מתחם העונש ההולם לו עתרה.

הנאשם בדברו האחרון הביע צער וחרטה על מעשיו, וביקש את רחמי בית המשפט בגזירת דינו.

דין והכרעה

בהתאם להוראות סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם למעשי העבירה יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

בענייננו, במעשיו פגע הנאשם בשורת **ערכים מוגנים**.

המסכת המפורטת בכתב האישום תחילתה בכניסה לא מורשית לתחומי מדינת ישראל - תוך פגיעה בריבונותה ובזכותה להחליט מי יבוא בשעריה. המשכה בגניבת רכב באמצעים מתוחכמים בדמות מחשב רכב, מעשה שיש בו כדי לפגוע בתחושת הביטחון האישי וקניינו של הפרט. התפתחותה בהחלטה המודעת שקיבל הנאשם שלא לציית לשוטרים בניסיון להימנע בכל מחיר ממעצרו, תוך פגיעה בשלטון החוק ובגורמי אכיפת החוק.

וסופה בנהיגה הפראית, תוך פגיעה בהגנה על שלומם וביטחונם של ציבור המשתמשים בדרך, ובחבלה שחבל הנאשם בשמואל, תוך שהוא פוגע בזכותו לשלמות גופו וביטחונו האישי.

אם לא די בכל אלה, כשנעצר הנאשם על ידי השוטרים השתולל, הכה אותם וניסה לחטוף את נשקו של אחד מהם.

הפגיעה בערכים המוגנים היא בעוצמה גבוהה, שכן לא זו בלבד שהנאשם ניסה להימלט מאימת הדין, אלא שהוא לא נרתע מלסכן את גורמי אכיפת החוק, ובהם, עובדי משרד החקלאות, השוטרים והחיילים שנכחו במחסום, כמו גם את שלום ציבור משתמשי הדרך בכלל, והכל כשהוא נחוש להשיג את מבוקשו בכל מחיר.

באשר **לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות** ייאמר, כי כתב האישום המתוקן מגולל מסכת ארוכה של מעשים שראשיתם בכניסה לא מורשית לתחומי מדינת ישראל וגניבת רכב במטרה להעבירו לשטחים ולהעלימו, והמשכם בבחינת "עבירה גוררת עבירה" בעבירות חמורות שהובילו לפגיעות בגוף וברכוש.

התנהגותו הפלילית של הנאשם לא הסתיימה בכניסתו ארצה ובגניבת הרכב, אלא בעת שהבחין בשוטרים שכרוזו לו לעצור, קיבל החלטה נחרצת לסטות בפתאומיות ובמהירות לצד הכביש במטרה לעקוף את המחסום, ולהימלט מאימת הדין. הנאשם עלה על המדרכה ופגע באמצעות הרכב בשמואל ובהייל שעמד לצדו, תוך שהוא מסכן גם את השוטר אליהו שעמד בקרבת מקום.

חרף האמור, הנאשם המשיך בנסיעה עד שהרכב נתקע בבטונית ונעצר.

גם לאחר אירועים אלה, ניכר כי הנאשם היה מוכן לנקוט בכל אמצעי שיידרש על מנת שלא להיתפס, שכן התנגד למעצרו, השתולל והכה את השוטרים, ובתעוזה ניסה לחטוף את נשקו של אחד מהם.

מדובר בנסיבות המצביעות על תכנון מוקדם ועל היותו של הנאשם חוליה משמעותית בשרשרת, ומי שהוציא את התכנית העבריינית לפועל, תוך שהוא לא מהסס לסכן אחרים על מנת להשלימה ולהשיג את מבוקשו.

תיאור מעשיו של הנאשם מלמד על פוטנציאל הסיכון הגבוה הנשקף ממנו, כאשר דומה שאך בנס לא נגרם נזק כבד אף יותר לגוף ולא קופחו חיי אדם, כתוצאה מהתנהלותו משולחת הרסן של הנאשם.

סבורתני כי בקביעת מתחם העונש ההולם למעשי הנאשם, מעבר למשקל שיש לתת לנזקים לגוף ולרכוש שנגרמו בפועל, יש ליתן משקל של ממש לפוטנציאל הנזק הטמון במעשים, שהוא ממשי ומשמעותי.

אמנם צודקת ההגנה בטיעוניה כי יש ליתן את הדעת לעובדה שהנאשם לא התכוון לדרוס או לפגוע באיש, וכי החבלה שחבל בשמואל הייתה תוצאה של נהיגה שהמניע לה היה הרצון להימנע ממעצר. יחד עם זאת, אין בעובדה זו כדי למתן את מסוכנותו של הנאשם, שהפגין אדישות לתוצאות הקשות שעלולות להיות לנהיגה פראית שכזו בסביבת מחסום המאויש בשוטרים חיילים ופקחים.

בסופו של יום מדובר בשרשרת מעשים חמורים, המבטאים זלזול בחוק ובזולת, וככאלה צריכים לגרור ענישה משמעותית ומרתיעה ביותר.

הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות, שיכול וקשורות בנסיבות חיים קשות, חסכים שונים ומצוקה כלכלית קשה, אין בהן כדי להצדיק את ביצוע העבירות כלל ועיקר.

יצוין כי בתי המשפט, ככלל, נוהגים גישה סלחנית למדי כלפי שוהים בלתי חוקיים, אשר מובאים לדין בגין עבירות של כניסה לישראל שלא כדין, ללא עבירות נלוות, שמבוצעות על רקע נסיבות חיים קשות ומצוקות.

הגישה הרווחת הינה שיש לנהוג במידת הרחמים כלפי אדם אשר נכנס לישראל אך ורק כדי לשבור שבר ולהביא לחם לביתו ומשפחתו באמצעות עבודה. גישה זו אינה יכולה לעמוד על כנה במקרה של נאשם אשר נכנס ארצה כדי להוציא לפועל תכנית עבריינית שרקם מראש, ובתוך כך לפגוע בביטחונם בשלומם ברכושם ובגופם של אזרחי ותושבי המדינה.

במקרים מסוג זה נדרשת ענישה מחמירה הרבה יותר שיהיה בה כדי להרתיע את הנאשם עצמו ושכמותו.

אשר **למדיניות הענישה הנוהגת** ייאמר כי קשה לאתר ולמצוא פסיקה שבה נידונו מכלול העבירות שביצע הנאשם, או עבירות הנסובות על נסיבות שתואמות במדויק את נסיבות כתב האישום שבפניי. זאת ועוד הפסיקה המצויה הינה כזו ששלובים בה מכלול נתונים, ומשכך מהווה היא רק אמת מידה קרובה ככל שניתן לנסיבות המקרה דנן.

משכך אפנה בפרק זה הן לפסיקה שעניינה עבירות מסוימות העומדות לבדן כגון תקיפת שוטר; הן לפסיקה המתייחסת לצבר עבירות הקשורות לרוב זו בזו כמו עבירות שב"ח, גניבת רכב ועבירות הנלוות להן (לרוב עבירות תעבורה ו/או עבירות כנגד שוטרים); והן לפסיקה שעניינה בשילוב חלק מן העבירות בהן הורשע הנאשם.

מעיון בפסיקה שעניינה **גניבת רכב אגב שהייה בלתי חוקית לצד עבירות נלוות**, עולה כי נטיית בתי המשפט לנקוט ביד קשה כלפי אותם עברייני רכב ולהטיל ענישה מחמירה בדמות עונשי מאסר משמעותיים לריצוי בפועל לצד ענישה צופה פני עתיד וענישה כלכלית, שכן עבירות אלה הפכו ל"מכת מדינה" של ממש.

חובה להדגיש כי עבירות של גניבת רכבי תושבי המדינה והעברתם לשטחי הרשות, קלות יחסית לביצוע וקשות ללכידה, ונראה כי משתלמות הן למבצעייהן נוכח העובדה כי סיכויי ההצלחה בהשלמת העבירות והפקת הרווח הכספי מהן, הינם גבוהים ביותר.

הדרך היחידה להילחם בתופעה היא בדרך של הרתעה מפני מעשים אלה והפיכתם ללא כדאיים, באופן שבו העבריינים המעורבים בעבירות אלו, כל אחד כפי חלקו ותפקידו, ישלמו מחיר כבד ומוחשי על מעשיהם.

ראו לעניין זה את ת"פ 32508-03-22 מ"י נ' חמידאת (15.1.23), שם נקבע בית המשפט השלום מתחם עונש הולם הנע בין 16-28 חודשי מאסר בפועל, והשית עונש של 16 חודשי מאסר בפועל, בגין עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב, נהיגה פוחזת של רכב, התנהגות הגורמת נזק, נהיגה ברכב ללא ביטוח ונהיגה ללא רישיון נהיגה;

ת"פ 4595-06-22 מדינת ישראל נ' אלשלאדה (28.12.22), שם נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 12 ל-26 חודשי מאסר והושת עונש של 14 חודשי מאסר, בגין עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב, נהיגה ללא רישיון ונהיגה ללא ביטוח, הפרעה לשוטר ונהיגה בקלות ראש;

ת"פ 15451-06-22 מדינת ישראל נ' בלאל (22.2.23), שם נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 10 ל-20 חודשי מאסר בפועל והושת עונש של 11 חודשי מאסר, לצד הפעלת מאסר מותנה, כך שסה"כ הוטלו על הנאשם 11 חודשי מאסר ושבוע, בגין עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב, נהיגה ללא רישיון ונהיגה ללא ביטוח.

ברע"פ 2054/18 היתם רבאיעה נ' מדינת ישראל (12.3.18) הורשע הנאשם בבית המשפט השלום, על סמך הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, בעבירות של גניבת רכב, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, נהיגה פוחזת של רכב ונהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף.

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם ושלושה אחרים קטינים הגיעו משועפט לרחוב המייסדים בירושלים, כדי לגנוב קטנועים. שוטרים שהיו אותה עת בפעילות סמויה במקום חקרו את הנאשם והקטינים בנוגע להימצאותם במקום אך

לאחר שמסרו שהגיעו לטייל, השוטר עצב את המקום. בהמשך, עת הסתובבו באזור והבחינו בקטנוע חונה, שני קטינים שברו את מכסה הפלסטיק שלו ובאמצעות מכשיר מותאם שהובא על ידי אחד הקטינים, הצליחו להתניעו.

בהמשך העבירו שניים מהקטינים קסדות לנאשם ולקטין השלישי והורו להם לנסוע על הקטנוע חזרה לשועפט. הנאשם התניע את הקטנוע ובעוד אחד הקטינים יושב מאחוריו נהג כשאינן ברשותו רישיון נהיגה.

שוטרים ששהו במקום אותה עת ועקבו אחר הקבוצה, רצו לעברם כדי לעצרום. הנאשם והקטין שרכבו על האופנוע נמלטו בנסיעה מהמקום, ושניים אחרים ברחו רגלית. במהלך הנסיעה על הקטנוע נהג הנאשם באופן פראי ומסוכן תוך שהוא חוצה רמזורים במופע אור אדום, נוסע בנתיב של הרכבת הקלה וחוצה בסכנה כבישים. בשלב מסוים בנסיעתו עלה הקטנוע על שביל של הולכי רגל, על מדרגות, עד שנעצר לאחר שנתקע בגדר. בהמשך לכך נמלטו השניים רגלית תוך שמשליכים את הקסדות ומעיליהם עד שנתפסו.

בית המשפט השלום קבע מתחם עונש הולם הנע בין 10 ל-25 חודשי מאסר, והשית 10 חודשי מאסר.

הנאשם הגיש ערעור על חומרת העונש לבית המשפט המחוזי, אשר נדחה, תוך שבית המשפט הדגיש את חומרתן של עבירות גניבת כלי רכב, וציין כי מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות הללו היא בעלת מנעד רחב כאשר העונש המקובל, בדרך כלל, כולל רכיב מאסר בפועל של ממש המתחיל ממספר חודשים ועד לשנתיים.

בקשת רשות ערעור שהגישה ההגנה על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נדחתה.

בעפ"ג (מחוזי חי') 10851-05-15 **מדינת ישראל נ' ת'אבת צאלח** (6.7.15) הורשע הנאשם בבית המשפט השלום, על סמך הודאתו בכתב אישום, בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב, נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה ברכב ללא ביטוח.

מעובדות כתב האישום עולה כי אדם שזהותו אינה ידועה התפרץ לרכב, בכך שניפץ את חלונו הימני הקדמי, נכנס פנימה, שבר את מתג ההנעה, התניע את הרכב וגנב אותו בעודו נוסע איתו עד הגיעו למקדש הבהאים בכרמל, שם העבירו לידי הנאשם.

הנאשם, תושב שטחים ששהו בישראל שלא כדיון, גנב את הרכב בתמורה לסכום כסף שהובטח לו על מנת להעבירו לג'לג'וליה.

הנאשם נהג ברכב ללא רישיון נהיגה וללא פוליסת ביטוח בתוקף, עד שנעצר במחסום משטרת.

בית המשפט השלום קבע מתחם עונש הולם הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר, והשית על הנאשם עונש בן 9 חודשי מאסר בפועל.

ערעור שהגישה המדינה על קולת העונש לבית המשפט המחוזי התקבל, כך שעונשו של הנאשם הועמד על 17 חודשי מאסר בפועל, תוך שבית המשפט שלערעור ציין כי לא ממצה עמו את הדין.

בע"פ 1311/21 **אנס שמלה נ' מדינת ישראל** (18.11.21) הורשע הנאשם בבית המשפט המחוזי, על סמך הודאתו

במסגרת הסדר דיוני בכתב אישום מתוקן, בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה בצוותא חדא; גניבת רכב בצוותא חדא; נהיגה ללא רישיון נהיגה; ונהיגה ללא פוליסת ביטוח בת תוקף.

לפי עובדות כתב האישום המתוקן הנאשם ואחרים נוספים גנבו רכב מסוג דאצ'יה, כאשר בהמשך אותו היום נהג הנאשם ברכב ללא רישיון נהיגה וללא פוליסת ביטוח.

בהמשך הבחין הנאשם ברכב משטרתי ומשכך נמלט במהירות בנהיגה, למרות שהשוטרים כרזו לו לעצור. הנאשם עקף כלי רכב וחצה רמזור במופע אור אדום. כמו גם שלא נתן זכות קדימה לרכב שברולט שפנה ברמזור ולכן הוא התנגש בו בעוצמה, עד כי שני הרכבים התהפכו על צדם, וכן שלט דרכים גדול שניזוק מהתאונה נפל בעוצמה על הרכב המשטרתי.

כתוצאה מהתאונה אב ובתו התינוקת נלכדו ברכבם ופוננו לבית החולים כאשר לאב נגרמו פצעי שפשוף וזכוכית חדרה לתעלת השמע באוזנו, ולשוטר שחילץ אותם נגרמו חתכים משמשת הזכוכית.

בית המשפט המחוזי קבע למכלול העבירות בהן הורשע הנאשם מתחם עונש הולם הנע בין 30 ל-60 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם עונש של 30 חודשי מאסר.

ערעור שהוגש לבית המשפט העליון על חומרת העונש נדחה, לאחר שהמערער חזר בו מהערעור בהמלצת בית המשפט.

אשר לעבירה של **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות**, נטיית בתי המשפט היא להחמיר בענישה בעבירות אלימות בכלל ובעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בפרט, ויפים לכך דברי בית המשפט העליון בע"פ 7475/14 **קבהא מהדי נ' מדינת ישראל** (25.12.14):

"... העבירה שבה הורשע המערער - חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 לחוק העונשין ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק - הינה עבירת אלימות חמורה שהעונש המירבי הקבוע בצידה הינו 14 שנות מאסר בפועל. בפסיקת בית משפט זה ניכרת בשנים האחרונות מגמה ברורה של החמרה בענישה בעבירות אלימות באופן כללי ובעבירת החבלה החמורה בנסיבות מחמירות באופן ספציפי... לפיכך נקבע כי ככלל ענישה זו צריכה לכלול רכיב משמעותי של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה [ראו למשל: ע"פ 5153/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.2014) (להלן: עניין פלוני); ע"פ 6971/13 עמרן נ' מדינת ישראל (23.9.2014) (להלן: עניין עמרן); ע"פ 4061/12 בדארנה נ' מדינת ישראל (4.9.2012)]."

בע"פ 7760/15 **מדינת ישראל נ' עומרי הייב** (10.5.16) הורשע הנאשם בבית משפט מחוזי על סמך הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות; מעשה פיזיות ורשלנות; וגרם נזק לרכוש.

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, בין הנאשם המתלונן ואחר קיימת היכרות מקודמת. באחד הימים התפתח ויכוח בין השלושה, שגלש לדחיפות ומהלומות, כאשר בשלב מסוים השתמש הנאשם בגז מדמיע וריסס את האחר והמתלונן.

בהמשך המתלונן הניף כיסא פלסטיק לעבר הנאשם, או אז הנאשם החל לרוץ לכיוון רכבו, והמתלונן זרק את הכיסא לעברו. הנאשם נכנס לרכב והחל בנסיעה לכיוון המתלונן כדי לפגוע בו. הנאשם פגע עם חלקו הימני של הרכב במתלונן אשר הוטל על הרצפה.

לאחר מכן נסע הנאשם לביתו, ובהמשך בשלב מסוים כאשר חשש שהמטרה בעקבותיו, יצא מביתו והחל בנסיעה ברכב, כאשר הוא נוהג במהירות ובפראות.

כתוצאה מהמקרה המתלונן אובחן בבית החולים כסובל מסימני חבלה עם רגישות ונפיחות לאורך עמוד השדרה הגבי והמותני, רגישות לאורך עמוד השדרה הצווארי, שפשוף מעל מותן שמאל ושפשופים לאורך יד שמאל.

כתוצאה מהפגיעה במתלונן השמשה הקדמית ברכב נסדקה.

בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם לעבירות בהן הורשע הנאשם, הנע בין 10 ל-30 חודשי מאסר והשית עליו עונש החורג מהמתחם בדמות של"צ, צו מבחן ורכיבי ענישה נלווים.

ערעור שהוגש לבית המשפט העליון על קולת העונש התקבל, תוך שבית המשפט ציין כי העונש שהטיל בית משפט קמא אינו משקף את חומרת המעשים ומהווה סטייה ממשית מן הענישה הראויה, כך שחלף של"צ וצו מבחן העמיד את עונשו של הנאשם על שנת מאסר בפועל.

בית המשפט התחשב בפסק דינו בנסיבותיו האישיות המקלות של הנאשם ובתוך כך הדגיש כי אין זו דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין.

בת"פ (ב"ש) 38648-09-18 **מדינת ישראל נ' יורם לוסקי** (6.9.19) הורשע הנאשם בית המשפט המחוזי, על סמך הודאתו במסגרת הסדר דינוי בכתב אישום מתוקן, בעבירות של גניבת רכב, חבלה חמורה, נהיגת רכב ללא רישיון נהיגה ונהיגה ללא פוליסת ביטוח.

לפי עובדות כתב האישום המתוקן המתלונן הגיע לבית קפה ועצר בסמוך אליו, כיבה את המנוע והותיר את מפתח הרכב בתוך מתג ההנעה וללא שנעל את הרכב כשהלך מהמקום. הנאשם שהבחין בכך נכנס לרכב ונסע במהירות כשדלת הנהג פתוחה, ושעה שהמתלונן, שהבחין במעשיו של הנאשם ורץ לעברו, עומד בסמוך אליה. כתוצאה מכך נחבט המתלונן מדלת הנהג, נזרק קדימה ונחת על הכביש כשפניו מוטחות באספלט. הנאשם המשיך בנסיעתו הפראית, ולאחר מכן עצר את הרכב ונמלט מהמקום בעודו מותיר את הרכב ברחוב.

כתוצאה מהמקרה פונה המתלונן לבית החולים, נשברו שתי שיניו הקדמיות והוא סבל מדימום בלוע ומכאב בפניו.

בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר, והשית על הנאשם עונש בן 20 חודשי מאסר, לצד הפעלת חודשיים מאסר על תנאי במצטבר, כך שסה"כ הושתו עליו 22 חודשי מאסר.

מדיניות הענישה בעבירת **תקיפת שוטר במילוי תפקידו**, מדגישה את הסלידה ממעשי אלימות המכוונים כלפי גורמים האמונים על שמירת בטחון הציבור ואכיפת החוק, המערערים את המוסכמות הבסיסיות של חברה דמוקרטית. משכך, ונוכח האינטרס ששוטרים ונציגי החוק ימלאו את תפקידם ללא מורא, ישנה חשיבות בנקיטת מדיניות ענישה מכבידה

ומרתיעה (ראו בעניין זה למשל ע"פ 5214/13 מחמוד סירחאן ואח' נ' מדינת ישראל (30.12.13)).

אשר למתחמי ענישה ועונשים הנגזרים בתיקים אלה ראו ת"פ 20277-09-18 מדינת ישראל נ' אל עוברא (28.4.21), שם נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 8 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד לשנת מאסר בפועל, והושת על הנאשם, לאחר חריגה מקולא מהמתחם בשל שיקולי שיקום, עונש מאסר על תנאי;

ת"פ 42577-10-19 מדינת ישראל נ' נועם איליה ישעיה (27.12.21), שם נקבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד לשנת מאסר בפועל, והושת על הנאשם, בשל שיקולי שיקום, עונש של מאסר על תנאי.

ברע"פ 8172/10 רידאן גזאוי נ' מדינת ישראל (18.11.2010) הורשע הנאשם בבית המשפט השלום, על סמך הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של תקיפת שוטר והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו.

לפי כתב האישום, שני שוטרים הגיעו לצומת קריית אתא לאחר דיווח במוקד הטלפוני בעניין התנהלות חשודה של שלושה בחורים, כאשר באותו המקום שהו אותה העת הנאשם, פאדי ואחר. אחד השוטרים ניגש לאחר, ערך חיפוש בכליו והוציא מכיס המעיל שלו שקית ניילון, בה קופסת סיגריות ובתוכה חומר שנחשד על ידי השוטר כסם מסוכן מסוג מריחואנה. האחר משך בחוזקה את השקית מידי השוטר ובהמשך לכך הנאשם והוא דחפו את השוטר אשר נפל לרצפה. לאחר מכן האחר החל לרוץ וברח מהמקום, שעה הנאשם חוסם את השוטר בגופו מלבצע מרדף רגלי בעקבותיו.

בית המשפט השלום גזר את עונשו של הנאשם ל-6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות והפעיל בחופף עונש מאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד כנגדו.

ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי מטעם המאשימה על קולת העונש התקבל, כך שעונשו הועמד על 12 חודשי מאסר בפועל, בצירוף הפעלת 4 חודשי מאסר על תנאי במצטבר, וסה"כ 16 חודשים. בית המשפט המחוזי קבע כי הערכאה הדיונית שגתה בהערכת עוצמת השיקולים השונים והתייחסה באופן מקל מדי לעבירות האמורות.

מטעם הנאשם הוגשה בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר נדחתה.

כאמור, קשה לאתר פסיקה שעניינה נסיבות דומות, לא כל שכן זהות, וממילא קיים מנעד רחב של עונשים הנובע מעקרון הענישה האינדיבידואלית ונסיבותיו של כל תיק ותיק, כך שניתן לאתר פסיקה מחמירה יותר לצד פסיקה מקלה יותר. אך מכל האמור עולה כי הפסיקה הנוהגת משדרת מסר ברור לפיו בעבירות אלה, בטח ובטח במקרה בו מיוחסות לנאשם שרשרת עבירות חמורות, נדרשת ענישה מחמירה שיהיה בה כדי להרתיע את הנאשם ושכמותו.

מכל המקובץ ולאחר ששקלתי את כל השיקולים הצריכים לעניין, מצאתי לקבוע מתחם עונש הולם לכלל העבירות בהן הורשע הנאשם הנע בין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל.

במקרה דן לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מן המתחם לחומרה או לקולא.

שיקול ההגנה על שלום הציבור הינו ממין העניין, אולם אינו מצדיק סטייה מן המתחם לחומרה.

קביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם

בגזירת העונש ההולם את מעשי הנאשם שבפניי, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות שאינן קשורות לביצוע העבירות. במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

א. הפגיעה של העונש בנאשם; אין חולק כי באופן טבעי, ריצוי עונש מאסר ממושך בין כתלי הכלא, עלולה לפגוע בנאשם, בחור צעיר בן 25, שהינו תושב הרשות הפלסטינאית, על כל המשמעויות הנלוות לכך.

כמו כן, לא ניתן להתעלם מדברי ההגנה כי הנאשם הוא בן למשפחה קשת יום הסובלת ממצוקה כלכלית קשה ונסמכת על עבודתו, כך שמאסרו יפגע, באופן טבעי, גם בה.

יחד עם זאת, מדובר במי שטעם המאסר אינו זר לו שכן אין זו הסתבכותו הראשונה בפלילים ואין זה ריצוי מאסרו הראשון מאחורי סורג ובריח.

התנהגותו העבריינית, המסוכנת ומשולחת הרסן של הנאשם, גם מול גורמי אכיפת החוק, מחייבת הטלת עונש מרתיע בדמות מאסר מאחורי סורג ובריח. עונש שיכול ויהיה בו להציב קו גבול ברור ומוחשי לנאשם, אשר ימנע הישנות ביצוע עבירות נוספות בעתיד.

ב. נטילת אחריות של הנאשם על מעשיו ומאמציו לחזור למוטב; הנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון שנערך בין הצדדים, ולא כלל הסכמה עונשית. הודאה זו, מלמדת על חרטה והבנת הפסול שבמעשה, ויש בה חיסכון במשאבים ובזמן שיפוטי יקר.

ג. נסיבותיו האישיות של הנאשם ועברו הפלילי; מדברי ב"כ הנאשם עולה כי מדובר בצעיר בן 25, תושב הרשות הפלסטינאית, בן למשפחה קשת יום המגיע מרקע סוציאקונומי נמוך.

לחובת הנאשם הרשעה אחת משנת 2013, עת היה בן 15, כאשר לדברי ההגנה מדובר בהרשעה ישנה, שנעברה על רקע "אווירת הרחוב הפלסטיני" וגילו הצעיר.

המאשימה אף היא הסכימה שמדובר בהרשעה ישנה שאינה ממין העניין, אך הדגישה כי לא ניתן להתעלם מכך שזו לא הסתבכותו הראשונה של הנאשם בפלילים וגם לא מאסרו הראשון.

ד. שיקול הרתעת הרבים והיחיד; למרבה הצער הפכו מקרים מעין זה שבפניי לחזון נפרץ בעת האחרונה. לא מעט צעירים, כמו הנאשם דכאן, הנכנסים ארצה ללא היתר במטרה לגנוב רכבים ולהעבירם לשטחי הרשות, תוך נהיגה לא מורשית וללא ביטוח, בוחרים להימלט מגורמי אכיפת החוק כאשר אלה עולים על עקבותיהם.

כדי למלט עצמם מפני הדין, הם יוצרים סיכונים, ולעיתים סיכונים קשים, לעוברים בדרך, כאשר הם נוהגים בצורה פראית, תוך התעלמות מובהקת ומופגנת מכללי הנהיגה ומהוראות השוטרים שבעקבותיהם.

למרבה הצער לא אחת הסיכונים גם מתממשים הלכה למעשה, ועוברי דרך תמימים שנקלעו לנתיב ההימלטות משלמים בגופם ובחיייהם.

על כן, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה כדי להרתיע עבריינים בכוח ובפועל מהתנהגות מסוכנת זו.

מכל האמור באיזון בין מכלול השיקולים מצאתי למקם את הנאשם בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם ולהטיל עליו עונש שייתן ביטוי מחד לשיקולי ההרתעה, ההלימה והגמול, בשים לב לחומרת העבירות והסכנות הגלומות בהן לציבור; ומאידך ישקלל את הודאת הנאשם ולקיחת האחריות מצדו, את גילו הצעיר ואת נסיבותיו האישיות.

אשר לקנס הכספי, נוכח העובדה כי עבירת הרכוש בוצעה למען בצע כסף והפקת רווחים קלים, מן הראוי שהענישה תישא גם פן כלכלי. יחד עם זאת, בקביעת שיעור הקנס יש להתחשב גם במצבו הכלכלי של הנאשם, בעובדה כי הוא בן למשפחה קשת יום הסובלת ממצוקות כלכליות וסוציאליות ובעובדה כי הוא עתיד לרצות עונש מאסר ממושך.

סוף דבר,

מכל האמור ועל יסוד כלל השיקולים שמניתי לעיל אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 40 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו החל מיום 02.10.22.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר כל עבירת אלימות ו/או רכוש מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר כל עבירת אלימות מסוג עוון ו/או כל עבירת רכוש מסוג עוון ו/או עבירה של נהיגה בקלות ראש ו/או עבירות כנגד שוטרים.

ד. 3 חודשי מאסר על תנאי, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

ה. אני פוסלת את הנאשם מלהחזיק רישיון נהיגה או לקבל רישיון נהיגה למשך שנתיים מיום שחרורו מהמאסר.

ו. קנס בסך 5,000 ש"ח או חודש מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, הראשון שבהם ביום 01.01.24 והיתרה ב-1 לכל חודש שלאחריו.

אי עמידה באחד מן התשלומים, יעמיד את מלוא סכום הקנס לפירעון מיידי.

ז. פיצוי לשמואל סעדון בסך 5,000 ₪, אשר ישולם עד לא יאוחר מיום 1.9.23.

ניתן בזאת צו כללי למוצגים.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן והודע היום כ"ג תמוז התשפ"ג 12 יולי 2023, במעמד הנוכחים.

שרית זמיר, שופטת